τί κλαίεις; τὸν ἄτεγκτον ὅτ᾽ ἐν κόλποισιν Ἔρωτα
  ἔτρεφες, οὐκ ᾔδεις ὡς ἐπὶ σοὶ τρέφετο;
οὐκ ᾔδεις; νῦν γνῶθι καλῶν ἄλλαγμα τροφείων,
  πῦρ ἅμα καὶ ψυχρὰν δεξαμένη χιόνα.
αὐτὴ ταῦθ᾽ εἵλου· φέρε τὸν πόνον· ἄξια πάσχεις
  ὧν ἔδρας, ὀπτῷ καιομένη μέλιτι.

XXIII

ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμοῦς φιλέρωτα κίκιννον,
  ναὶ μυρόπνουν Δημοῦς χρῶτα τὸν ὑπναπάτην,
ναὶ πάλιν Ἰλιάδος φίλα παίγνια, ναὶ φιλάγρυπνον
  λύχνον ἐμῶν κώμων πόλλ᾽ ἐπιδόντα τέλη·
βαιὸν ἔχω τό γε λειφθέν, Ἔρως, ἐπὶ χείλεσι πνεῦμα·
  εἰ δ᾽ ἐθέλεις καὶ τοῦτ᾽, εἰπὲ καὶ ἐκπτύσομαι.

XXIV

οὐ πλόκαμον Τιμοῦς, οὐ σάνδαλον Ἡλιοδώρας,
  οὐ τὸ μυρόρραντον Δημαρίου πρόθυρον,
οὐ τρυφερὸν μείδημα βοώπιδος Ἀντικλείας,
  οὐ τοὺς ἀρτιθαλεῖς Δωροθέας στεφάνους,
οὐκέτι σοὶ φαρέτρη ⟨ ⟩ πτερόεντας ὀιστούς
  κρύπτει, Ἔρως· ἐν ἐμοὶ πάντα γάρ ἐστι βέλη.